

Folketingets Europaudvalg

Christiansborg, den 21. maj 2003
EU-Konventssekretariatet

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere
samt de danske repræsentanter i Det Europæiske Konvent

Resumé af formøde for de nationale parlamentarikere den 14. maj 2003

Kort resumé:

Diskussionen på formødet for de nationale parlamentarikere koncentrerede sig om, hvordan man kan tilrettelægge de kommende møder sådan, at resultatet bliver et kompromis, som kan accepteres af de fire komponenter i Konventet, nemlig regeringsrepræsentanterne, europaparlamentarikerne, kommissærerne og de nationale parlamentarikere.

Med Lord Tomlinson som den eneste undtagelse gik alle deltagerne i diskussionen ind for, at man skulle søge at nå så langt som muligt i retning af enighed, selv om det indebar, at man måtte indgå en række kompromiser. Nogle var imod overhovedet af opstille optioner, som stats- og regeringscheferne kunne vælge imellem, mens andre erkendte, at det kunne blive resultatet på enkelte områder, hvor uenigheden viste sig at være for stor.

På det næste formøde for de nationale parlamenter vil et punkt på dagsordenen være nedsættelse af en forhandlingsdelegation fra de nationale parlamentarikere, som vil kunne forhandle med og indgå kompromiser med de øvrige komponenter i Konventet.

Da konventsmødet torsdag den 15. maj begyndte allerede kl. 9.30, var formødet for de nationale parlamentarikere indkaldt til dagen før, nemlig onsdag den 14. maj kl. 18, hvor det græske formandskab håbede at præsidiemødet ville være færdigt. Det var det imidlertid ikke, så der var ingen afrapportering fra de præsidiemedlemmer, der repræsenterer de nationale parlamenter. Tolketjenesten var nedskåret, således at der kun blev tolket til/fra fransk, engelsk og græsk. I øvrigt var der kun mødt ca. 15 medlemmer op.

Den græske mødeleder, Paraskevas AVGERINOS, nævnte, at der var indkommet ca. 1.300 ændringsforslag til de artikler vedrørende EU's institutioner og Unionens udenrigspolitik, der skulle drøftes på konventssamlingen de følgende to dage.

Han kommenterede den i pressen meget omtalte idé om en offentlig tv-debat mellem Giscard d'Estaing og Romano Prodi om EU's institutioner, herunder ideen om en valgt formand for Det Europæiske Råd. På den ene side mente Avgerinos, en sådan debat kunne gøre offentligheden interesseret i, hvad der foregik i Konventet. På den anden side så han en fare for, at den kom til at "erstatte" drøftelserne mellem konventsmedlemmerne.

Hvordan kan vi opnå konsensus?

Caspar EINEM fra Østrig stillede det spørgsmål, som blev mødets hovedtema: "Hvordan kan vi tilrettelægge de kommende møder sådan, at resultatet bliver et bredt kompromis, som kan accepteres af (flertallet i) de fire komponenter?" De fire komponenter er regeringsrepræsentanterne, kommissærerne, europaparlamentarikerne og repræsentanterne for de nationale parlamenter. Caspar Einem havde ikke tillid til, at Giscard d'Estaing og Præsidiets, som var dem der havde formuleret udkastene, ville være i stand til også at være uvildige mæglingsmænd. Han foreslog, at de nationale parlamenter nedsatte en forhandlingsdelegation (der ikke skulle bestå af præsidiemedlemmer), som alle kunne have tillid til. En sådan forhandlingsdelegation ville så kunne drøfte kompromismuligheder med repræsentanter for de øvrige komponenter og i givet fald indgå kompromiser.

Panayiotis DEMETRIOU fra Cypern pegede på, at Præsidiets opgave egentlig var at hjælpe Konventet med at nå frem til et kompromis, som stort set alle kunne acceptere, men han syntes ikke, de hidtidige udkast fra Præsidiets afspejlede det, flertallet i Konventet mente.

Einems idé. Han var bange for, at hvis man indgik kompromiser afsnit for afsnit, ville resultatet blive så godt, at ingen kunne være begejstret for det. I det hele taget mente han, at meningene i Konventet var så forskellige, at det slet ikke ville kunne nå frem til en forfatning – det måtte være regeringskonferencens ansvar.

Antonio Nazaré PEREIRA fra Portugal pegede på, at man kunne begynde med at identificere de områder, hvor der allerede er bred enighed i Konventet.

René Van der LINDEN fra Holland gjorde opmærksom på, at repræsentanterne fra de nationale parlamenter ikke er regeringernes forlængede arme. Som eksempel nævnte han, at hans regering ønskede charteret optaget i en protokol, mens Senatet og han selv kæmpede for, at det blev en del af forfatningstraktaten. De nationale parlamentarikere i Konventet er heller ikke bureaukrater, som regeringerne har sendt til Bruxelles, for at de kan opstille optioner. De er politikere, som er klar til at indgå kompromiser. Han mente i øvrigt, at Konventet allerede nu havde opnået bedre resultater end de sidste 10 års regeringskonferencer. Han opfordrede til, at man søgte at opnå fælles positioner, så langt det overhovedet var muligt, og at man i den forbindelse accepterede de nødvendige kompromiser.

Lord MACLENNAN erklærede sig uenig med sin kollega fra det britiske overhus og udtalte sig på linje med Van der Linden. Han gik ind for, at man søgte at opnå det bedst mulige, som kunne opnå bredest mulig accept. I øvrigt pointerede han, at det for de nationale parlamentarikere ikke blot drejede sig om at få styrket de nationale parlamenters rolle; de skulle også deltage i kompromiser på andre områder. Han appellerede til, at Konventet afleverer så meget som muligt i juni. Hvis stats- og regeringscheferne er tilfredse med det, kan det være, de vil bede Konventet om at arbejde videre med del II om sektorpolitikkerne i løbet af sommeren.

Professor Jürgen MEYER fra den tyske forbundsdag støttede Caspar Einems forslag om udpegning af en forhandlingsdelegation. Da der kun var ca. 15 medlemmer til stede, foreslog han, at nedsættelse af en forhandlingsdelegation sådan blev sat på dagsordenen for det næste formøde. Han tilføjede, at repræsentanterne for de nationale parlamenter først på vigtige områder måtte blive enige om en fælles position, delegationen kan forhandle ud fra. Jürgen Meyer beskrev regeringskonferencerne som "de lange knives nat", hvor den mest

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

brutale får sin vilje. Derfor lød hans opfordring: "Ingen optioner."

Algirdas GRICIUS fra Litauen pegede på, at det kunne blive svært at opnå kompromiser mellem borgerlige og venstreorienterede regeringer, og mindede om, at resultatet til sin tid skal ratificeres i alle medlemslande.

Valdo SPINI fra Italien argumenterede for, at de nationale parlamenters grupper er den, der må være mest interesseret i at nå frem til én tekst, hvorfor man skulle gøre alt hvad man kunne for at nå frem til en sådan.

Sören LEKBERG fra Sverige henviste til, at man i arbejdsgrupperne havde indgået mange kompromiser. Han erklærede sig enig i, at man skal søge at nå så langt som muligt, men måske vil der på enkelte punkter være så stor uenighed, at man på disse punkter må nøjes med at opstille optioner. I øvrigt gjorde han opmærksom på, at Konventet allerede var nået til enighed om besvarelsen af mange af de spørgsmål, det fik stillet i erklæringen fra Leaken.

Jari VILÉN fra Finland, som netop dagen før var udpeget til nyt medlem af Konventet efter det finske valg, pegede på, at når Konventet er færdigt med sit arbejde, vil der komme en diskussion i de nationale parlamenter og mellem regeringerne. Men han erklærede sig enig i, at man skulle se, hvor langt man kunne komme i retning af enighed.

Caspar EINEM troede ikke, stats- og regeringscheferne var klogere end konventsmedlemmerne, som havde arbejdet med stoffet i halvandet år. "Vi er ikke børn, og de er ikke vores forældre", sagde han. Derfor gik han ligesom Jürgen Meyer imod optioner.

Konklusion

Mødelederen konkluderede, at den overvejende stemning blandt de nationale parlamentarikere var, at det ikke var muligt at opnå enstemmighed, men man måtte bestræbe sig på at opnå den bredest mulige tilslutning til et godt fælles resultat, hvilket indebar, at man var villig til at indgå kompromiser med de øvrige komponenter i Konventet. Med henblik herpå ville han på det næste formøde sætte et punkt på dagsordenen, der drejede sig om nedsættelse af en forhandlingsdelegation.

Med venlig hilsen

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

Bjørn Einersen

(Løbenr. 20324)